

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

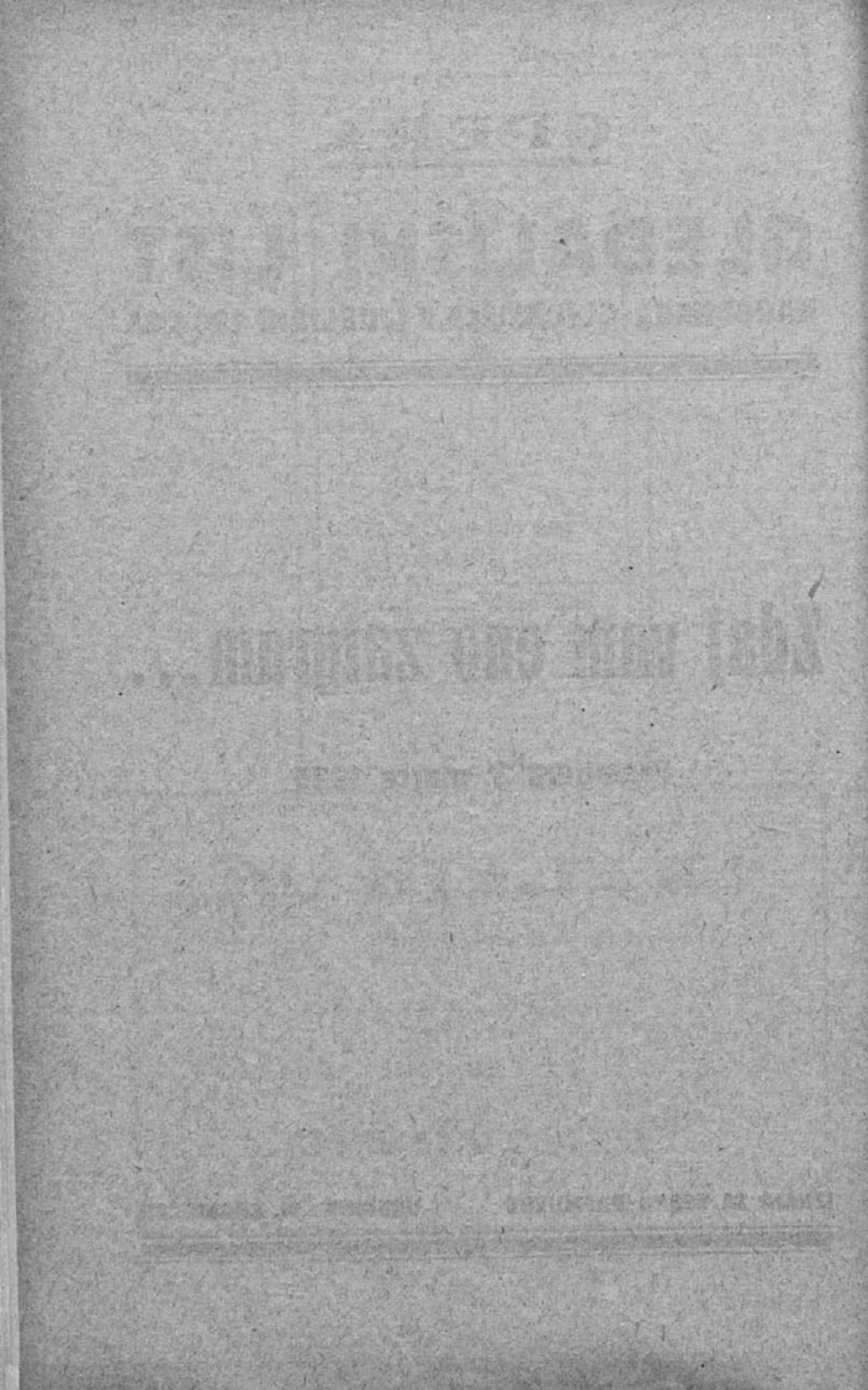
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Zdaj vam eno zaigram...

Premijera 3. marca 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 3. marca 1935

Johann in Joseph Strauss:

„Zdaj vam eno zaigram . . .“

Opereta »Zdaj vam eno zaigram . . .« ali kakor jo Nemci imenujejo »Veselite se življenja« je v glasbenem oziru delana kakor »Pri treh mladenkah«. Prireditelji so v obeh primerih vzeli poljudno glasbo znanih skladateljev in jo prikrojili na nov operetni libreto. Opereta »Pri treh mladenkah« je bila napravljena po Bartschejevem romanu s Schubertovo glasbo, »Zdaj vam eno zaigram« pa po znani Nestroyjevi veseloigri z glasbo bratov Johanna in Josipa Straussa. Dva klasika dunajske lahke muze Nestroy in Strauss, sta se davno po smrti srečno našla. Strauss je tako našel najprikladnejšega libretista in Nestroy najboljšega skladatelja. Na ta način je nastala opereta, pri kateri se tekst in glasba srečno družita, nastalo je takorekoč »izvirno« Straussovo gledališko delo, ki dopolnjuje število dunajskih klasičnih operet.

Bernard Grün, glasbeni prireditelj tega dela, je zbral izmed mnogih skladb obeh bratov Johanna in Josipa najprikladnejše stvari, ter jih prikrojil primerno sceni. Malo skladb je ostalo v izvorni obliki. Od nekaterih je vzel samo manjši del, druge je spet preinstrumentiral ali povezal več manjših delov v celoto, kakor je pač bilo potrebno. Spretno izbrane in smiselno uvrščene glasbene točke so dobro naslonjene na tekst, tako da ni nikjer čutiti prisiljenosti. Kralj valčkov in njegov brat sta tako postala avtorja nove operete, ki ima v sebi vse lastnosti dunajske lahkotne krvi.

Tekst operete je prikrojen po znani Nestroyjevi veseloigri »Danes bomo tiči«. Libreto sta napravila Julius Wilhelm in Peter Herz spretno in operetnim potrebam odgovarjajoče. Bernard Grün je izbral manj znano glasbo bratov Strauss, ki jo je za ta namen po

svoje instrumental in priredil. Večina glasbenih točk je izbranih iz pozabljenih Johann Straussovih operet iz njegovih ter bratovih samostojnih plesnih skladb, podobno kakor pri opereti »Dunajski valček«, ki je nekakšna predhodnica operete »Zdaj vam eno zaigram...«

Pri »Dunajskem valčku« je izbral Julius Bittner glasbo Johanna Straussa, očeta in sina, pri »Zdaj vam eno zaigram...« pa je Bernard Grün povezal med tekst glasbo Johanna sina in njegovega brata Josefa.

V obeh primerih so nastale nove operete dunajskega kova, ki jih odlikuje vedrina in živ humor. Po »Netopirju« je prišla sedaj na naš oder druga opereta kralja valčkov, za katero je prispeval mnogo glasbe tudi njegov brat. Straussi so vedno dobrodošli, četudi to pot ne v izvorni obliki, prekašajo po melodični invenciji in plemenitosti domislekov marsikakšno sodobno delo te vrste.

M. B.

Ost:

Zdaj vam eno zaigram . . .

Nekoč v veliki operetni konjunkturi so se vozili libretisti in komponisti na severno nemško morje, v kopališča Ahlbeck, Heringsdorf in Swinemünde . . . Poleti seveda . . . ob polni kopalski in plavalski sezoni. Tam so se v kavarnah rodili grand-finali in sentimentalne cavatine, dueti in refreni kupletov . . . Tako je bilo . . . Zdaj je vse drugače . . . Ali je bolje ne vem, vsekakor je pa enostavneje. Ti zemljan, ki te je zamikalo postati operetni pisatelj — komponist — favorit, pojdi, vzemi že napisano burko, veseloigro, ali podobno robo, potem pojde in vzemi že v note uklenjeno muziko, primešaj malo »sodobne soli«, malo gleci, malo obleci — in opereta je gotova . . .

Ta zadeva »Zdaj vam eno zaigram« je nekako takega značaja, narejena na podlagi solidnega Nestroyevega teksta iz komedije »Danes bomo tiči« (Einen Jux will er sich machen). Delo je hvaležno in kot bi rekel v teatrskem žargonu »teksta ni ubit«! Le malo scen je, ki so se rodile v novih bučah, prirejeno je vse skupaj le za operetni razmah plesne scene v drugem dejanju. Osebe so razen neizbežnega »grofa«, iste kot jih je zasnoval Nestroy s hlapcem Melhijorjem na čelu. Marsikaj dobrega, dejal bi skorajda klasičnega, pa mora iz razumljivih razlogov odpasti. — Saj bi trajal ves špas sicer tja do ene po polnoči.

Z muziko je stvar podobna, a vendar le drugačna. Tu je šla bistra glava in vzela sto let stare valčke, polke, marše Janeza in Pepčka Straussa, jih pofrizirala za moderno urejen orkester in dosegla s tem popoln uspeh... To poje, vriska in $\frac{3}{4}$ takt podaja roko $\frac{3}{4}$ in spet navzgor in navzdol s trilerji in koloraturami, da angelčki v nebesih ne znajo lepše... Kaj bi bilo to prej? Stare note, zaprašene, tu pa tam zaigrane na šramlju tu pa se rodi dejanska krasota in postavlja najlepši spomenik razgibani melodijoznosti kraljem valčka.

Potem bi dejal, ko govorim o vrlinah, še to: čisto je in snažno, morda včasih malo naivno, pogledano skozi današnja rožena očala, vendar je ta romantika vsekakor več vredna kot ona milijonska, heterska in histerična, katero bruha produkcija et comp. vedno in vedno v pogreti formi.

Opereta »Zdaj vam eno zaigram« je komad, opremljen z vsemi rekviziti prošlosti. Redaktor nemškega teksta jo imenuje »Freut euch des Lebens«. Kaže se mi, da je mož pošten, ker si ne prisvaja naslova originalnosti in tudi Nestroyju ne mara podtikati svojih domislic (katerih je v resnici malo).

»Netopirju« je ta stvarca vreden pedant za prikazovanje in poslušanje bivše muzike in dovtipa.

Johann in Joseph Strauss

Johann Strauss starejši je imel tri sinove: Johanna, Josefa in Edvarda. Najslavnejši iz te družine je »Kralj valčkov« in operetni skladatelj Johann sin. V svojem žanru je dosegel tako visoko umetniško višino, da ga po pravici prištevajo med klasike lahke muze. Wagner in Brahms sta bila med njegovimi oboževalci. Visoko sta cenila njegovo bogato invencijo in plemeniti žar njegove melodike. Dunajski valček je dvignil Strauss v umetniško poetično sfero, ki je do tedaj ni imel. Kakor Schubert je bil tudi Strauss pravecat melodični Krez. Iz njega so vreli domisleki in melodije brez prestanka. Komponiral je lahko ob vsakem času: po dnevu, po noči, med pogovorom, med obedom, pri biljardu ali pri kartah. Delal pa je najraje po noči, ko so drugi odšli že spat; po noči je navadno oblikoval in izdeloval domisleke, ki jih je med dnevom v naglici in bežno notiral. Včasih je v veseli družbi postal hipoma zamišljen in molčeč — nov domislek mu je rojil po glavi. Če ni bilo pri rokah koščka papirja, si je v par taktih zapisal glasbeni domislek na manšete. To je delal tudi na sprehodih ali med vožnjo v kočiji. Navadno pa

je pozabil na svoje bežne skice in skrbna perica mu je lepo oprala manšete in marsikakšen dober domislek, dokler ni njegova žena Adela izsledila te originalne moževe skicirke. Od tedaj je Strauss-ova žena vedno natančno preiskala vse manšete preden jih je poslala v perilo. Skrbela je tudi, da so bili v vseh sobah stanovanja notni papir in svinčnik na vidnem mestu.

Strauss je živel v zadnjih desetletjih svojega življenja v lastni palači, ki jo je dal zgraditi in luksuzno opremiti od dohodkov »Nepotirja«. Skladbe so mu prinašale mnogo denarja. Za vsak valček je dobil povprečno 6000 goldinarjev, tantijem pa je dobival letno okrog 40.000 goldinarjev. Svoj udobni dom je zapustil le redkokedaj. Za svoje zdravje je bil vedno v skrbeh in stalno je živel v strahu pred prehladom in nalezljivimi boleznimi. Kot človek je bil skromen in srčno dober, v družbi izredno vesel in očarljiv.

*

Oče Johanna in Josefa Straussa ni dovolil svojim nadarjenim sinovom, da bi izbrali glasbo za svoj življenski poklic. Vsako nagnjenje do glasbe jim je skušal zatreti že v kali. Kralj valčkov se le nerad spominja mladosti in pripoveduje o svojem glasbenem študiju sledeče podrobnosti, ki slikajo obenem življenjski okoliš v katerem sta zrastle oba skladatelja operete »Zdaj vam eno zaigram...«.

»Moj oče je stanoval v posebnem oddelku hiše, ločen od družine, ker drugače pač ni bilo mogoče pri njegovem napornem načinu življenja. V pustnem času je vodil tri orkestre. Vozil se je od enega do drugega, dirigiral pri vsakem par točk, nato prepustil nadaljevanje in vodstvo orkestrskemu dirigentu. To delo ga je navadno zaposlilo vso noč. Po koncertih in plesnih zabavah je rad posedel še pri svojih prijateljih. Moj oče ni pil, niti kadi, a v veseli družbi se je vedno rad pomudil. Domov je prišel pozno, zato je zjutraj dolgo spal. Dan so izpolnili številni obiski, kar mu je ostalo časa, ga je porabil za komponiranje. Razumljivo je, da je hotel biti nenadlegovan. Navadno sploh ni vedel, kaj se godi v družini. Bratu Pepiju in meni — Eduard je bil še premajhen — je preskrbel učitelja v prepričanju, da ne bo nič iz te šole. Z bratom pa sva se lotila učenja z vso vnemo in ljubeznijo. Kmalu sva postala prav spretna pianista, o čemur pa najin oče ni niti slutil.

Pri skušnjah za koncerte, ki jih je imel moj oče kar doma, sva z bratom Pepijem sledila vsaki noti. Uživala sva se tudi v njegov način muziciranja, pozneje sva igrala štiriročno vse, kar sva slišala pri skušnjah. Oče je bil najin vzor. Večkrat smo bili povabljeni tudi

k družinam, kjer sva na pamet igrala očetove skladbe v zadovoljstvo in pohvalo navzočih.

Nekoč je k najinim uspehom čestital očetu njegov prijatelj — bil je založnik Karl Hasslinger. Začuden in presenečen je bil. »Fantka naj prideta takoj sem!« je ukazal. Priplazila sva se z bratom prav boječe v očetovo sobo. Na kratko nam je povedal, kaj je o naju slišal in nama nato ukazal zaigrati nekaj skladb. Pepi mu je obrazložil, da nisva navajena igrati na takšnem pokončnem klavirju, kakršnega je imel oče v svoji sobi. »Kaj?« je strogo odvrnil oče, »na takšnem klavirju ne znata igrati? Tudi dobro! Dolgi klavir iz stanovanja naj prinesejo fakoj sem!« Klavir so prinesli in z bratom sva zaigrala neko očetovo skladbo. V igro sva vnesla celo vse orkestrske glasove. Oče je poslušal z zanimanjem, na obrazu mu je sijalo zadovoljstvo, ki se je stopnjevalo do vidnega ganotja. »Fantka, nihče drugi, bi ne zaigral tako dobro,« to je bilo vse, kar je rekel, v nagrado sva dobila od njega še površnik s kapuco.

Kljub temu pa oče ni dovolil, da bi se posvetila samo glasbi. Niti mati ni bila zadovoljna, da bi si v življenju služila kruh z glasbo. Ljubezen do glasbe smo otroci podedovali od staršev in nihče je ni mogel zatreti. Šele mnogo pozneje je začela mati zaradi raznih okoliščin podpirati naša nagnjenja.

Na lastno pest sem se začel učiti tudi gosli. Da sem mogel plačevati učitelja, sem dajal klavirske ure sinu nekega krojača in neki mali deklici. Za vsako lekcijo sem dobival 60 krajcarjev, s tem denarjem sem plačeval svojega učitelja. Po navodilih svojega učitelja sem vedno vadil pred zrcalom. Za javne nastope je potrebna eleganca lepega držanja, pravičnih lokovih potez pa se lahko naučim edino pred zrcalom, mi je zatrjeval učitelj. Ubogal sem ga. Nekega dne, ko sem ravno vadil pred zrcalom, je v sobo vstopil oče. »Kaj?« zakriči, »ti igraš gosli?« Niti pojma ni imel o tem. Slučajno je tudi zvedel, da hočem postati poklicni glasbenik. Sledilo je prerekanje. O mojih načrtih ni hotel slišati ničesar. Šele pozneje, ko sem že dosegel marsikakšen uspeh, se je sprijaznil tudi s to mislijo.

Očetova priznanja mojim umetniškim stremljenjem so še danes moji najlepši spomini.

Johann Strauss v Ameriki

Strauss je rad potoval s svojim orkestrom na turneje po svetu. V času njegove odsotnosti ga je na Dunaju nadomestoval njegov brat Josip. Še kot zelo mlad kapelnik je obiskal Rumunijo in

medpotoma Zemlin, Arad in Temešvar. Od leta 1855. je več let zaporedoma koncertiral v Peterburgu, kjer je žel ogromne uspehe. Leta 1872. pa je bil povabljen v Ameriko, da bi za 100letni jubilej samostojnosti Severne Amerike dirigiral v Bostonu 14 koncertov za honorar 100.000 dolarjev. Od vseh dirigentov — med katerimi sta bila tudi Bülov in Verdi — so njega najbolj slavili. Če se je pokazal v koncertni dvorani ali v gledališču, je občinstvo vstalo in mu začelo vzklikati. Zbiralci in zbiralke avtografov so ga tako nadlegovali, da ga je morala ščititi policija.

Strauss opisuje svoje gostovanje v Bostonu sledeče: »Na tribuni za godbenike je bilo na tisoče pevcev in članov orkestra. In vse te naj jaz dirigiram! Da bi lahko obvladoval to ogromno množino, so mi priredili 100 dirigentov pomočnikov. Spoznal in videl sem samo tiste, ki so bili v neposredni bližini. Kljub skušnjam ni bilo mogoče misliti na umetniško delo. Odpoved koncerta bi najbrž moral plačati s svojo glavo. Predstavljajte si sedaj moj položaj ob navzočnosti 100.000 Amerikancev! Stal sem na najvišjem pultu — kako bo vse skupaj začelo in kako končalo? Naenkrat počí topovski strel, nežen opomin za nas dvajsettisoč, da móra pričeti koncert. Dal sem znamenje, moji 100 pomočniki so mi sledili, kolikor so mogli dobro in hitro, strašen hrušč in trušč je začel, katerega ne bom pozabil vse svoje življenje. Ker smo začeli vsi še precej ob istem času, sem pazil edino še na to, da tudi končamo vsi ob istem času. Napravil sem pač, kar je bilo mogoče. Občinstvo je tulilo od navdušenja in odobravanja, jaz pa sem se globoko oddahnil, ko sem začutil spet trdna tla pod nogami. Naslednjega dne sem moral zbežati pred armado impresarijev, kateri so mi obljubljali vso Kalifornijo za eno turnejo po Ameriki. Meni je zadostoval že en sam tak koncert.

Prihodnji operni spored

Prihodnja novost v operi bo R. Zandonaijeva opera »Francesca da Rimini«. Siže opere je vzet iz Dantejevega »Pekla«. Libreto je napisal Tito Ricordi. Delo bo dirigiral ravnatelj M. Polič, režija pa je v rokah R. Primožiča. Glavne pevske vloge so zasedene po Gjungjenac-Gavellovi, Župevčevi, Gostiču, Primožiču, Franelnu i. dr.

*

Na novo študirajo v operi Gounodovega »Fausta«, ki pride v operni spored takoj za »Francesco da Rimini«.

Razno

Stoletnica smrti Boieldieu-a. V oktobru 1934 je bila stoletnica smrti znanega francoskega opernega skladatelja Boieldieu-a. Napisal je nad štideset oper, od katerih sta najbolj znani »Bela dama« in »Bagdadski kalif«. Boieldieu je bil rojen 16. decembra 1775 v Rouenu, kjer je študiral glasbo pri tamošnjem organistu Broche-ju. Leta 1800. je bil imenovan za učitelja na pariškem konservatoriju. Tri leta pozneje je zbežal v Peterbug, kjer je ostal sedem let. Po povratku v domovino je spet prevzel mesto na pariškem konservatoriju. Umrl je na posledicah jetike v grlu 8. oktobra 1834.

*

Ch. Gounod-ova opera »Faust« je doživela pred nekaj tedni 2000. predstavo v pariški operi. Prva uprizoritev te poljudne opere je bila v Theâtre-Lyrique v Parizu meseca marca l. 1859. Že prvo sezono je doživela 67 predstav. V pariški Veliki operi so izvajali prvokrat »Fausta« 3. marca 1864. Petstota predstava te opere je bila 4. decembra 1887, tisoča predstava pa 14. decembra 1894.

*

Mozartova opera »Vrtnarica iz ljubezni« oživljena po 160 letih. V Monakovem so izvajali 13. januarja 1935 Mozartovo opero »Vrtnarica iz ljubezni« (La finta giardiniera). Istega dne pred 160. leti je bila v Monakovem pod osebnim vodstvom skladatelja krstna predstava te opere, od takrat ni bila v Monakovem več izvajana.

*

Nova Mascagnijeva opera »Neron« je bila prvič izvajana pred nekaj tedni v Milanu. Mascagni je sam dirigiral to svoje delo in imel pri občinstvu velik uspeh.

*

Klemens-Kraus, bivši ravnatelj dunajske državne opere se je predstavil občinstvu kot novoimenovani ravnatelj berlinske državne opere »novonaštudirano Wagnerjevo opero »Mojstrski pevci«.

*

Po odhodu Klemensa-Krausa iz dunajske državne opere, je bil imenovan za njegovega naslednika znameniti dirigent Feliks Weingartner, ki pa bo nastopil šele 1. septembra 1935, ker je do takrat vezan kot ravnatelj konservatorija v Bazelu.

*

V Bayreuthu letos ne bo Wagnerjevih svečanih iger. Prva predstava bo šele leta 1936. Izvajali bodo »Lohengrina«, ki ni bil v Bayreuthu igran že od leta 1909.

Belinijeva proslava. 1. januarja t. l. je začela v Italiji proslava Belinijeve stoletnice rojstva. Vsa večja gledališča bodo v tem letu uprizorila Belinijevo opero »Norma«.

*

V Nemčiji so razpisali konkurz za novo glasbo k Shakespearejevi igri »Sen kresne noči«, ker je dosedanja Mendelssohnova glasba preveč židovska.

*

Svečane igre v Salzburgu. Na občnem zboru društva za svečane igre v Salzburgu so objavili bilanco izdatkov in stroškov za preteklo leto. Vseh stroškov je bilo 989.294 šilingov, prihodov pa 974.125 šilingov. Primanjkljaj 15.169 šilingov bodo pokrili iz rezervnega fonda. Spored za leto 1935. je bil določen sledeče: Mozart: »Don Juan«, »Figarova svatba«, »Cosi fan tutte«; Beethoven: »Fidelio«; Wagner: »Tristan in Izolda«; Strauss: »Kavalir z rožo« in »Elektra«. Poleg opernih uprizoritev so v načrtu osem orkestralnih koncertov, cerkveni koncerti in serenade. Drama bo ponovila »Fausta« in »Slehernika«.

*

Opera »Favola del figlio cambiato« (Zgodba o zamenjanem sinu) italijanskega sodobnega skladatelja Malipiero-a, je doživela pri prvi uprizoritvi v Rimu popoln neuspeh. Libreto je napisal Pirandello.

*

M. v. Schillingsova opera »Moloh«, ki je bila prvič uprizorjena že leta 1908. v Dresdenu, je imela pred kratkim časom svojo drugo »premiero« v nemškem opernem gledališču v Berlinu. Tekst in dejanje je predelal in uredil po Hebbelu Gerhäuser, ne da bi bil upoševati močnejše dramatične učinkovitosti. Glasba je ostala brez bistvenih izprememb in je kakor pravi Oskar Bie »izraz plemenite umetniške osebnosti, ki se izliva bolj lirično nego strastno. Čeprav bi motivični zaključki orgovarjali nujnosti, se glasba ne vzpne nad ilustrativni slog, pač pa razvija simfonični tok posebno proti koncu k močnemu učinku notranje poglobitve in ekstatičnega povišanja«. Uspeh, ki ga je novopredelana opera imela v Berlinu, pripisujejo pieteti in ljubezni do pokojnega skladatelja, ki je bil ustanovitelj nemškega opernega gledališča.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Zupančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

domači
izdelek

Priporoča se Vam

»SLAVIJA«

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani

za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče, nesreč itd.
na zgradbah, opremi, tvornicah, avtomobilih kot tudi na lastnem
telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Osijek, Novi Sad, Spl i

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ulica 12

Telefon šte. 2176 in 2276

ZDAJ VAM ENO ZAIGRAM . . .

Opereta v treh dejanjih (7 slikah). Po Nestroyevi veseloigri »Danes in Sl. Ostere.«
 priredila J. Wilhelm in P. Herz. Muzika: Johann in Joseph Strauss.

Dirigent: dr. Švara.

Režiser: Prof. O. Šest.

Karol Plavec, lastnik modnega salona	V. Janko
Gundica, njegova nečakinja	I. Fibičeva
Bobek, trgovski pomočnik pri Plavcu	P. Peček
Matiček, trgovski vajenec pri Plavcu	Št. Poličeva
Gospodična Cvetkova, Plavčeva svakinja	N. Španova
Melhijor Menarosti, hlapec	D. Zupan
Gospa Globočnikova, mlada vdova	M. Kogejeva
Gospa Jelovškova, njena prijateljica	Z. Župevčeva

Grof Takowa	C. Švigelj k. g.
Zavrtel, plesni mojster	P. Golovin
Edvard Drugovič	J. Rus
Gospod Komar	M. Simončič
Lizika, hišna	V. Smerkolova
Kočijaž	A. Sekula
Plačilni natakari	F. Jelnikar

Krojaški pomočniki, vajenci, vajenke, mladi gospoda na plesu, plesalke, natakariji.

Dejanje se velikem mestu.

Plese je naštudiral baletni mojster P. Golovin. Inscenacija je izvršena v gledališki slikarni pod vodstvom Vaclava Skružnjaja. Novi kostumi so delo gos. Waldsteinove in g. Remškarja.

Po 3. in daljši odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 40-
" II. - III. vrste	36-
" IV. - VI.	32-
" VI. - IX.	28-
" X.	24-
" XI.	24-
Lože Lože v parterju	120-
" l. reda 1-5	120-
" 6-9	140-

Dodatni ložni	Din 20-
"	22-
Balkon: I. vrsta	24-
" II.	20-
" III.	16-
" I.	20-
" II.	10-

Pretek ob 20.

Galerija: Sedeži I. vrste	Din 12-
" II.	10-
" III.	10-
" IV.	8-
" V.	8-
Stojišče	2-
Dijaško stojšče	5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za pretek je vračunana v cenah.

Konec ob 23.

„Sem samo
pol
človeka“

ČE NIMAM DOBRE KAVE
DOBITE DNEVNO SVEŽE PRAŽENO LE

PRI TVR. B. MOTOH
LJUBLJANA, VODNIKOVA TRG 5.

„V. BIZJAK“

dvorni dobavitelj

keksi in biskviti

SO

prvovrstni!